

»Men nu er det altsaa Afgørelsen, Jytte! Den store Beslutning!« opmuntrede Fætteren, der stod bag hendes Stol. »Jeg lægger den ganske i din Haand!«

Jytte maatte med en Anstrengelse samle sine Tanker for at faa en Ende paa den pinagtige Situation. Paa maa og faa foreslog hun ham at vælge Portrætet med den hvide Arbejdskittel. »Det virker mest hjemligt,« sagde hun.

»Naa, synes du det! . . . Synes du virkelig det!« — Jægermesteren strøg sig betænkelig om Hagen. — »Men finder du dog ikke, at det andet er mere repræsentativt? Og tror du ikke, at Vilhelmine af den Grund vil blive nok saa glad for det? Er det egentlig ikke ogsaa det mest veltrufne, hvad Ligheden angaar. Saadan Holdningen . . . og Blikket. Ogsaa Mundlinjen, ikke sandt?«

»Jamen, kære, saa vælg dog det!« sagde Jytte utaalmodig, mere og mere genert paa Grund af Karsten Froms Tilstedeværelse. Hun havde for længe siden forstaaet, at Fætteren var lige forelsket i begge sine Portræter og kun var ulykkelig over, at han ikke kunde have dem begge to hængende i fuld Legemstørrelse i sine Stuer til daglig Beskuelse.

»Sig nu noget selv, From!« sagde Jægermesteren tilsidst i sin Forpinthed. »De maa dog — for Pokker! — ogsaa ha'e en Mening.«